

ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΑ

ΒΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράχες και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στίν γήν εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — απ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κτ'ώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα δμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Εἰκοσι δὴ τοῦ Μάρτη,
μνὸς κατσουλογάρτη.

Ποῦντος ἐνενηντα κι' ἐπτακόσα τρία,
πέν κι' ἦ Στρατηγίας, ἐμειναν 'στά κρά.

"Ὅς τὸ μάθουνη κι' οἱ 'λίγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
[πολλοί...]

ἔκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μὰ κι' αὐτός ὁ νέος τόμος μ' ὅλα τὰλλα μας βιβλία
και 'στό σπῆτι μας πωλεῖται και 'στά βιβλιοπωλεία.

Φασουλῆς και Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἐφθασε πάλι, Περικλή, τοῦ Μάρτη μας ἡ σχολή.
πὺ τῶν προγόνων τὰς σκιάς θὰ προσφωνήσων ὄλοι,
και θὰ πομπεύσων μὲ τιμῆς
τὰς σιδικασίας προτομίας,
και μὲ στεφάνους γλοερους ἀειθαλῶν δαρνώων
ἢ περιβάλλον μάρμαρα κλεινῶν τυραννοκτόνων.

Ἐγ' ὁμως, φιλὲ Περικλή και δούλε δορυβάτωε,
δὲν θὰ λαλήσω 'στὰς σκιάς τῶν πάπων ὅπως ἄλλοτε,
μήτε θὰ ψάλλω λιγερὰ τὰνδρα; ἀθηματὰ των,
μὲ σὰν Ζαθήμης θὰ σταθῶ μπροστά 'στ' ἀγάματά των.

"Ὅσαι φοραῖς ἐλάλησα κι' ὅσαι φοραῖς ἐπήγα
νὰ προσφωνήσω τὸν Παππᾶ, τὸν Κοραῖ, τὸν Ρήγα,
ὅσαι φοραῖς τῶν πάπων μας τοὺς ἄλλους ἐξεστομιαζ
πάντα μεγάλα φάσκελα και μούντζαις ἀπεχομιασ,
κι' ἔγω πὺ λὲς νεποῖζο και σουλογηνη φασκῆλων
γῆ νὰ τὰ δίνω 'στους Ρωμηούς και τώρα και 'στό μέλλον.

Π. — Κ' ἐγὼ, καυμένη Φασουλῆ και ξύλινη κολλήγα,
ὁσάκις μὲ κατ'ἀνυξίν 'μπρὸς 'στους προγόνους 'πήγα
τὸν σέρκο μου νὰ βγάλω
δὲν 'πῆρα τίποτ' ἄλλο
παρὰ γιλιάδες φάσκελα και μούντζαις ὄλοένα,
πὺ γάρρισαν και σένα,

κι' ἡ μούρη μου κατήντησε φασκῆλων κατοικία,
και θάμαι πρῶτος τεκεῖς και πρῶτος 'στὴ βλακεία
νὰ ξαναπῶ σήμερα νὰ προσφωνήσω πάπων,
κι' ἄρῖνω τῆς συμβολικῆς τοὺς μαλλισρούς Περάπου
νὰ πᾶν ἔμπρὸς 'στὰ μάρμαρα μὲ τὸνο τραχηλὸ
νὰ πάρουν ἀπ' τὰ φάσκελα κι' ἐκείνοι μερδικῶ.

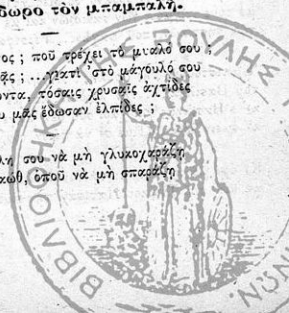
Φ. — Δὲν στέρω τοὺς προπάτορας, μὲ στέρω τοὺς συγγράνους
κι' ἄξιους ἀπογόνους.
Σὺ νέε πλάσις τῶν Ρωμηῶν θριάμβους και σφιγῆ...
δὲν προσφωνῶ τὸν Κοραῖ, δὲν προσφωνῶ τὸν Ρήγα,
μήτε μὲ τὸν Γρηγόριον και τοὺς λοιποὺς σωτήρας
ἐξάπτουμαι πολύ,
μὲ προσφωνῶ τὸν Θεόδωρο, τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
και τὸν μουστακλή.

Αὐτοὺς και μόνον προσφωνῶ
και ταπεινὰ τοὺς προσκυνῶ.
Αὐτοὺς σωτήρας βλέπω,
γῆ αὐτοὺς στεφάνους δρέπω
μὲς ἀπὸ τοὺς δαρνώνας
και νῦν και 'στους αἰῶνας.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ 'στὸν Θεόδωρο τὸν μπαμπαλή.

Πῶς μας θωρεῖς ἀκίνητος; πὺ πράγει τὸ μυαλό σου,
τί σκέπτεσαι, τί μελετᾶς; ... γιὰτὶ 'στό μάγουλό σου
νὰ μὴ φουρῶνων, Γέροντα, τὸσαι χροσάεις ἀγῆτοις
ὅσαι ἢ σφοδραῖαις σου μὲς ἔδωσαν ἔλπίδας;

Γιὰτὶ, γιὰτὶ 'στὰ γείλη σου νὰ μὴ γλυκοχαρῆθῃ
μὲς λέξις μόνη, Σαββαθῶ, ὅπου νὰ μὴ σπαζῆθῃ

και τὴ 'δική μας τὴν καρδιά και τὸν Κορδονάρ σου
κ' ἴλους τοὺς ἡμετέρους σου, ποὺ στέκουν 'στὸ πλερὸ σου ;

'Ολόγερά σου, Θεοδωρ, σκυρτοί και λιπημένοι
τὸν λυρωτὴ τοὺς ἐρωτοῦν τὰ μάθουν τί συμβαίνει.
Κανεὶ δὲν ξέρει τίποτα, και μ' ἀρισμένο στόμα
'ροῦξ, πατέρα μου γλυκέ, τοὺ Κορδονάρου τὸ κόμμα,
ποὺ σὲ κρατεῖ 'στὰ σπλάχνα του... Θυμάται τὴν ἡμέρα,
ὅπου μεγάλος χαλκαμὸς ἐγένηκε ἰδὼ πέρα...
θυμάται τὸ μπαλόνι σου κ' ἐκείνους τοὺς θεσμούς σου,
και τὴν βροχιάδα τὴν πολλὴ θυμάται τοῦ λαμοῦ σου,
τοὺς λόγους, τὰ τρεχάματα, τὸ βόγγο, τὴ λαχτάρα,
τοῦ κόσμου τὴν ποδοβολή, τὸν τρόμο, τὴν ἀντάρα.

Θυμάται τὰ προγράμματα, τὸ νέο σου καμάρι,
τοὺ Περαστικὸ γύλου τὸ γράφι καὶ καὶ τοῦ Καλαμάρι.
Δὲν ἔλπιονόσε ποτὶ κ' ἐκείνη τὴ βραδιά,
ποὺ τῆς Βουλῆς ἰζήτης δὲν πᾶρη τὰ κλειδιά,
κ' ἐμπῆκε μὲς 'στὴ σάλα τῆς ἀπὸ τὸ παραθύρι
κ' ἔκανε πανηγύρι.

Θυμάται και τὸ 'ξαρνικό μὲς φιλονεικίας
τοῦ Τσαρκαμπά και τοῦ Τραυλοῦ περὶ τῆς ἡλικίας.
Θυμάται καὶ τὰ ζαϊδεῖξ σου, τῆς ἐκδρομαῖς τῆς πρώτης,
θυμάται τοὺς γαλιδάδες σου, τῆς πῆταις καὶ τῆς κότσις,
τῆς λουλουδιένικας τῆς βρογαῖς,
κ' ἐκείναις τῆς ὑποδοχαῖς,
ποὺ Σαββῶν ὁ ἱερώναξεν παιδικά και γέρο-Κρόνοι...
τώρα σὲ βλέπει γίγαντα, πατέρα, τὸ Κορδόν,
και σῆμακα τὸ κἀφερό,
τὸ παραξερτισμένο,
τὰνάτῃσε τὸ πατέρο,
και πάλι κορδαμένο
θὰ στέχη ντοῦρο κ' ἄσειστο, και πάντα σὰν ἀγγίρει
θάνατο ροβέρ' ἀδιάκοπη σὲ Κόντε και Ζατήμη.

Μῆνες πολλοὶ 'περάσανε σὰν νάτανε μὲ 'μέρα...
γ' αὐτοὺς ποὺ πέρνονε λουφὲ ρεῖζουν γλυκά, πατέρη.
'Ομως γ' αὐτοὺς, ποὺ κἀθονε 'στὸν Κῆπον τοῦ Κλίου-
Θυμῶνος,
φθάνει μονάχα μὲ στιγμὴ νὰ τοὺς φωνῆ σὰν γρόνος.

Μῆνες πολλοὶ 'περάσανε κ' ὁ κόσμος ὁ λιμάρης
ἀκόμη τώρα δὲν ἔμφορει
νὰ μάρη, μαστορ-Θοδωρῆ,
ἀν 'στὸ Κουβέρνο θὰ σταθῆς ἢ τοῦμπικ δὲν θὰ πᾶρη.

Μῆνες πολλοὶ 'περάσανε κ' ὄκμ' ἀνατριχίλα
βόσκει τῆς στρουγγῆς τὴν καρδιά... φτυρόνουν δάφνης φιλλαξ
και 'στὸν γλαμπῶν τὰ πατέρα, ποὺ τὰδράζαν σω-τρεξ,
κ' ἰφόνετα 'στὸν οὐρανὸ τὸ Μετ'ἤντι, ποὺ 'πῆρε,
μὲ τὸνς τριγμούς τῶν σκανδιῶν καὶ μὲ τὸ καρδιόκτυπι
τῶν νησιῶν, ποὺ ὄργανε...Γέροντα, τί σου λείπει ;

Ἐμπιστοσύνη τῆς Βουλῆς ; ...τὴν ἔχεις, καπετάνο...
τοῦ Βασιλῆ ; ...τὴν κέρδισες και μὲ τὸ παραπάνω.
κ' ὁ Βασιλῆς γὰρ χάρι σου δὲν ἔπῃε 'στὸν πατέρα του
κ' ἔμειν' ἰδὼ μαζ' ; μὲ σὲ νὰ πέρη τὸν ἀέρα του.

Κ' ὄχι μονάχα τὰ πιστὰ τοῦ Στίμματὸς μας γαίρει,
μὲ και τοῦ Τούρκου Πατισῆ, τὴν εὐνοίαν κερδίζεις,

κ' ἀποδείξεις τὸ Μετ'ἤντι, ποὺ γαυριῶν τὸ φέρεις
'στὰ στήθη σου τὰ λάσια, και μὰς καλοκαρδιζεις.

Μὲ Τούρκικα παράσημα τὰ στήθη μας ἐγέμισαν
και σὲ προγόνου μνημάτα δὲν πρέπει πᾶ νὰ τρέγουμε,
ἀφοῦ σὲ τοῦτους τοὺς καιροὺς ἐκείνον ποὺ πολέμησαν
φιλο μας ἐπιστήθη και σύμμαχο τὸν ἔχομε.

'Ολα 'πηγαιῖν μὲ χαρὰ, κ' ἐλεύθερο και δούλο:
γὰρ τὴν Κορδὸνα 'παίζανε σουραῖλι και νταουλί,
μὰ νὰ μεγάλο 'ξαρνικό, σεισμός, ρωτῆξ, τρομάρη.
καὶ σκούρο κατακόκκινο και τόσο φαγομάρη.
Καινούρια νομοσχέδια ρουσκόνουν σὰν μπαλόνια,
βροντοῦν κ' ἀστράφτουν γύρω μας Στρατηγιῶν γαλιόνα,
και δεξιά κ' ἀριστερὰ προχίζονται λεπίδια...
μὲ μὲς θολόνουν τοῦ παπποῦ τὰ γυνομένα φρούδια,
και νέρη μαρ' ἀπλόνοται 'στὸ Κορδονοῦ τὴ ράχη...
τρομάζου νηστικοί και μὴ και τρίβουν τὸ στομάχι,
και πληλαῶν ἰδὼ κ' ἐκεῖ, λὲς και τοὺς β'άλαν νεῖφτι,
κ' ὁ Κορδονοκαλύμπωρος μὲ πέρτει, μὲ δὲν πέρτει.

'Επρόβαλε μὲς 'στὴ Βουλὴ πουλί κυνηγημένο
σὰν σύνδρομο μὲν βορῆξ, και μακροφωρεμένο
στοτένικας τὴν ὄρηξ, και μὲς ἀπ' τὰ φερά τὸ
πετώντας νομοσχέδια τρανοῦ Σερκακαράτου
ἔρρεκαξε κ' ἐβρόντησε: χτυπᾶται, πολέμηστρο...
ἀπ' ἄκηρ ὁ ἄκηρ χαλκαμὸς .. κρίσις τοῦ Σανιδάρη.

Τὸ μυστικοῦ διαλαλητῆ πέρτει 'στὴ γῆ, 'στὸ κύμα,
τὸ φλογερὸ τὸ μῆνυμα, και τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
σὰν τρομαρὲς Βεζουβίου ρωτῆιξ ξακατινάξει,
και σὺ τῆς βλέπεις, τῆς ἀκούς, και δρόλου δὲν σὲ νοιάζει.

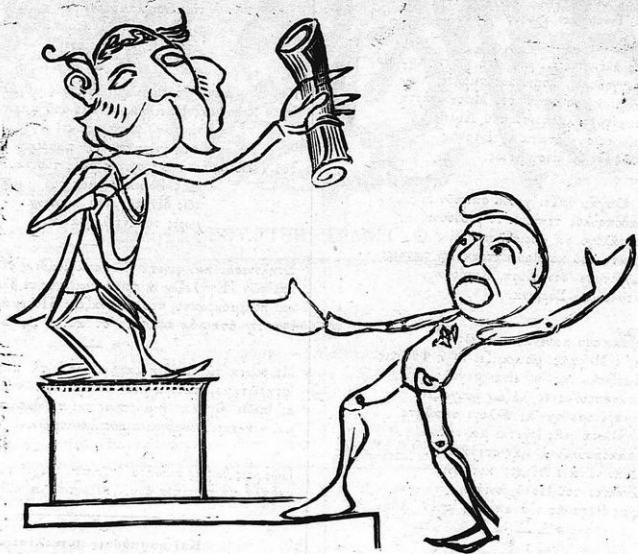
Τὸ κράτος τὸ Ρωμῆτικο παραληρεῖ και φρίττει,
δὲν φανταῖ: 'στ' Ἀνάκτορα τὰμάξ; τοῦ Λιμπρίτη.
Βοῆ μεγάλης κρίσιως, τῆς Μπόρσας ἄγωνια,
κ' ἀπὸ παρλάταις ἀντηχοῦν γιλιδάδες καρφενεῖα,
βγάζου ἀρούς τὰ στομάτα, και μέσα 'στὴν ἀντάρα
ἔξοχου πολλοὶ νὰ δώσουνε γὰρ τὸν κορφὸ δεκάρα.

Στέκεται κ' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου λυπημένος,
και σὺ τὸν βλέπεις, Γέροντα, και κλαίει συνημένος.
Μὲ γὰρ Λιμπρίτη γένεσαι, μὲ χάνεσαι γὰρ Σ-έμμα,
και δίνεις τόπον τῆς ὄρηξ,
και τρέχουν δάκρυα στοργῆς
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ, ποὺ πάει ρέμμα ρέμμα.

Καρότσις πάνε κ' ἔρχονται μὲ δυναταῖς πηλάλις,
ὄλο ρωσᾶ και ξερσᾶ πατριῶν ἀγγέλῃ,
κ' ἀνεθοκατεβαίνουσε τοῦ Παλατιοῦ τῆς σκάλας
τὰ μαπαρπετιῶνα τοῦ Σκουῖξ, τοῦ Κωνσταῖντ τὰ σκελη.

'Αλακα μένουν τῶν πιστῶν και τῶν ἀπίστων χεῖλη,
και τοῦ Κορρίτ' οἱ φίλοι
μαξίνονται 'στ' ἀργοντικό τοῦ Κόντε τοῦ Γεωργιάκη
νὰ πέρουνε τὸ τσάι των και νὰ τὰ ποῦν ἴγαλι.

'Ο Κόντες ξερογλείφεται, μονάχος ψευθορίζει,
και παλημῆδα φανταῖ πῶς τοῦ ξαναμυρίζει,

κι' ελος αειστός και λυγιστός 'σ'της κρίσεως την μόδα
δίνει χαρτοφυλάκια 'σ'τους φίλους από τώρα,
και ζαναρχίζει 'σ'τη Βουλή μεταλλική μουμουρά
και φανταζει λευκόπεπλον τό ράμα του Τζαμουρά.

Μάρτης τρελλός χαμογελά, λευκός άνθίζει κρίνος,
κι' ό κύρ 'Αλέκος ό μουγγός 'πνε μιλά κι' εκείνος,
και στρίβει τά μουστάκια του κι' έχει κρυφό καμάρι
πώς τούτος την Κυβέρνηση θά σου την ζαναπάρι,
νά φέρη την Διοίκηση του κράτους 'σ'την έντιμεια
και χειρισμένη ζωή νά κινή 'σ'τη Δικαιοκρα
μακράν των τόσων ρουσαφιτών, της τύφνης και του κρότου,
νά βγάλη και τή φούρα σου για τό συμπεθερό του,
πού τόν ακύρωσαν σκληρά 'σ'την έκλογή την πρώτη
για νά τού φάν την δεύτερη με τόν Καναδαριώτη.

Κόσμος 'σταυροκοπήθηκε με τόν κι' άλλο χέρι
σάν είδε και τόν Νικολή,
μιά γουστερίτσα παραλή,
νά πάη μες 'σ' 'Ανάκτορα κοντά τό μεσημέρι,
και με τό Στέμμα νά 'μιλή μετά σπουδής μεγάλης
την κόκκινη την ακούρα του βασιτώντας υπό μάλης.

Τό κράτος άνταριάστηκε την περασμένη Τρίτη
όταν κι' ό Ράλλης 'πιάστηκε μαζί με τόν Λιμπέρτη,
κι' αυτός έπρόσφερε πρós σέ τόν κεχαριτωμένον
τόν κεραυνόν εις ράκιλλον εύώδη κεκλεισμένον,

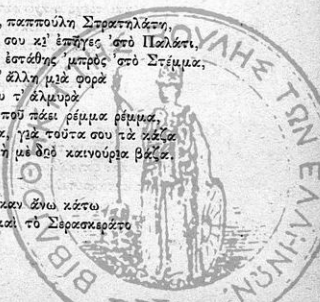
τούτέστι την παραιτήσιν, την τόσο πολυβρυλητον,
όπου την είδαν μερικοί κι' ιδάγκωσαν τά χείλη των,
κι' είπαν 'δικό σου, Γέροντα, στρατήγημα πώς ήτο
κι' ή φανερά παραιτήσις, και σου 'φωνάζαν ζήτω.

Μιά γιώτα δεν εξήγαγες από τό πρόγραμμα σου
και με της παραιτήσεως τό κάζο μάς εφώτισες,
κι' ελοι σ' έχειροκρότησαν για τό στρατήγημά σου,
και συ χειροκροτούμενος πρώτος τό 'χειροκρότησις,
κι' είγες δεν είγες, Γέροντα, ξεριζώτες τάρταχι
και τού Στρατού τά σχέδια τάρτιζες 'στό καλάνη,
κι' είπες γι' αυτά χαρούμενο τό δόλιο σου ρουσατό :
πάνε τά νομοσχέδια κι' αντίο ντίλ πασατό...
ήταν λαμπρό τό κάζο σου και μάλιστα πενσατό.

Και της Τετάρτης τό πρωί, παππούλη Στρατηλάτη,
'μπήκες μες 'σ'την καρόσσα σου κι' έπήγες 'στό Παλάτι,
και πάλιν φύλαξ 'Ηρακλής ισάθης 'μπρός 'στό Στέμμα,
κι' έτρεξαν κι' άλλη μιά φορά
τά δάκρυά σου τ' άμυρά

σάν της Πεντελης τό νερό, που πάει ρέμμα ρέμμα,
κι' ελοι 'προσέμαν, Γέροντα, για τούτα σου τά κάζα
πώς θέβγαγινες άπ' την Αύλη με δρό καινούρια βάζα.

Πολλά χρηματιστήρια 'γινήκαν άνω κάτω
σάν είδαν πώς 'φορτώθηκε και τό Σαρακαζέτο

σάν "Ατλαντάς, 'στους ώμους
κι' έννοιώσαν κρούς τρέμους.

Πώς μάς θωρείς άκίνητος;... μέσ 'στη γιορτή του Μάρτη,
πού τρικαντό φεγγαβολεί, λορίο και σιφήτι,
ξανξώσας 'στη μέση σου σταβί του Μπουναπάρτη
κι' έκούσας τ'ά κακότυχα λιμπρέτα του Λιμπρίτη,
όπου τόν έβεβαιώνας συγχότακι κι' έντόνας
πώς δέν θά πιάρ μόνος.

Χιλιμεντρίκουν έλογι, τρέις χρυσό σπιρούνι,
τ'ής Σύρας ό Λαδόπουλος τεντόνει τό ρουθούνι
σάν τό καθέριο τ'έλογο νά κυρίσθ'ι τ'άγ'ηρι,
κι' 'στου Κορράττη του κομμού κατακυλιώζ'ι τ'άκ'ηρι
έκείνος πού σ' έγέρτας 'στη Σύρα, Κορδουζ,
λουκούμαξ Σύριαν.

Φίλει τή σικιράκι σου καθένιας πατριώτης,
άνατριμάζει κι' ό Μωρξάς, μουριρίζει κι' ή Φθιώτις
μαζί μέ τόν Χατζίσκο της, κι' είναι μεγάλο χάζι,
κι' ό κύριος Μπακόπουλος κυλιώζ'ι 'ήσυζ'ι,
κι' έμεις οι καμαρόνεμα σάν κι' έλλοτα σπαθάτο
κι' άπό τήν Αιγύπτια μάξ έρχεται καντάτο
πώς τόν 'Ασμηκόπουλο ή νίκη στεφανώνει,
κι' άπάνου του σάν νάτ'αινε θεόρατο κοτρώνι
τυντριβεται τ'άνήλιο του Πολυχρονιάδη,
κι' στέλλετ' ένας Βαγιανάς ν' άναπαυθ'ι 'σόν "Αδη.

Τώρα τ'ά νήρη χάνονται τ'ής ύψηλης όρτης σου,
τώρα κατ'ά τ'ής ψήρου σου ψιφίζουν 'Υπουργόι σου,
τώρα τόν φέρο καταργεί, πού 'βάλανε 'στ' άμπέλινα,
κι' τόν κολλάζ'ι 'σόν μούστο,
τώρα 'μιλείς 'στ'ά σιχαζ'ι, τώρ' άγγιζ'εις τ'ά γέλοια,
κι' έλοι οι κάνουν γούστο.

Μέ τ'ά Μαρτιάτικα πουλιά μάξ ήλθαν έδώ πέρα
άπό τήν 'Εγγλιτέρα
ό σίρ 'Εγγλέζος Μπρόδερτον, ό Σόου κι' ό Μπαγκάου,
τούς στασιδάδες τούς Ρωμρούς οι σώσουν έκ του χάου.

Στασιδάς μονοπάλιον καθένιας σου προτείνει,
έλράντ'ι σ'ι τούς άπαντάς, καλά σου λέν έκείνοι,
κι' άπό τόν Πόργο, Γέροντα, κι' άπό τήν Πάτρ' άκόμα
χιλιάδες γυναικόπαιδα μέ τήν ψυχή 'σόν στόμα
γυρούσαν σιδερόδρομο γιά νάλθουν έδώ πέρα
νά τούς είπ'ης μιά γνώμη σου, πολύγλωμα Πατέρ.

Φθάνει κι' άπ' τήν 'Αμερίκα κανιούριο Συνδικάτο,
κι' τρέχουν άνω κάτω
πολλοί στασιδοκ'ήμονες,
μάκρυνες πολυλήμονες,
κι' άρχίζ'ουν ξεφάνιματ'ι
γιά τ'ά παρακατ'ήματα.

Και σ'ι μέ τούτους, Γέροντα, τραβός φριχτό μαρτύριο,
κι' έλους τούς βλέπεις προσήφορ,
κι' ξαναλάμπεις φωτεινός,
πού λές πώς κατακούτελα σου 'κόλλησαν τόν Σείριο.

Του γέρου τή σπιθολή
τό γένος κοικρονη,
ροδίσει 'σόν 'Ανατολή,
'σόν Πίνδο ξεμαρόνει.

Και τών Δανών ό Βασιλ'ής γραφάς μεγάλας στέλλει
'σόν ιδίοι μάξ Βασιλ'ή, κι' έλο του παρκαγγέλλει
νά πάη 'γκ'ηγορός έκεί
'στη χώρα του τήν πατρική
του Γιοβιλαίου τ'ής γιορτάς μαξ'ι του νά τ'ής κάνη,
κι' ό Βασιλ'ής μάξ του μνηξ
πώς δέν πταχάινει πουθενά
χωρίς τόν Ντεληγάνη.

Στηλόνεσαι και γίνεσαι τών στασιδάδων σέπη
κι' τών 'Εγγλέζων ή τρεις περιγρός οι βλέπει,
κι' πολέμοκρακτο πούλ' φονάζ'ει: Πολεμάχοι,
γιά τήν στασιδα σούζ'ετ' 'στ' αίσ'ι του Σανδάρχη.

Μέ τούτα τ'ά σανδιά μας, μ' αιάτα τ'ά πατερά μας
'σπηλώσαμε, πατέρα μου, τό κράτος τών θεολών,
κι' έκείθε 'έγ'ηκαν ή μ'ηριτιάς και τ'ά διαρ'αλιάρ'ι μάξ
και νέα περισσεύματα π'ρουπολογισμών.

Πώς μάς θωρείς άκίνητος;... πού τρέις τό μισλό σου;
μαγάλι τ'ά τερτίπια σου... Γέροντα, οι καλό σου.

Και καμπόδαξ ποικιλιάς, μ' άλλους λόγους άγγελιάς.

'Αγορά πολύ μεγάλη κι' όντας φιλανθρωπική
σήμερ'ι 'στές τρέις άνοιξι μέξ 'σόν Πικρασόν έκεί
Κι' ή Πριγκηπισσα Σοφία, πού καθένιας τήν λατρείει,
μόνη της κι' αυτοπροσώπως τό παζ'ήρι προστατεί,
λένε δέ πώς και τραπέζ'ι, θάξη χωρίς νά πούλη
και μεγάλη θάνα στήνικη γιά νά πάνη π'ο πολλοί.
'Υπέρ του Νοσοκομείου τών παιδιών, συμπολίται,
κι' ύπέρ νέων Συσσιτίων ή πανίγυρις τελείται.

'Ανδρέας Πι 'Εμμανουήλ, έμπορος προσήλης,
έδος 'Ανήμιου του Γαζ'η, Περιβολος Βουλ'ης.
Πουλεί κρασί Σαμωάτικο, περίφημο μωσάτο,
κι' έδώ μέξ 'σόν Πρωτεύουσα, και 'σόν Περσία κάτω
μέξ 'σόν λαμπρό καράβι του κατ'ά τήν προκομιά,
λιμ'η τ'ής Ζέας τ'ής γνωστής, Σαμωάτικη σημαία.

'Ο Σύλλογος έκείνος βιβλιών ώφελίμων
του Ρι Δημητριάδη εξέδωκε τό Γέλιον,
μελέτην τερπνοτάτην εκ τών πολύ δοκιμών
μέ γ'νώσις ώφελίμων κι' ύγιεινάς τ'ά μάξ.
Και τούτο τό βιβλίον 'σόν Σύλλογον, πολιτά,
και 'στους βιβλιοπώλας τ'ής πόλεως πλείεται.

'Ασπ'η διάττων 'πρόβαλε... και τί δέν είν' έκεί...
έπιτερεις περικαλλής και φιλολόγη.
'Από τόν Μιχαλοπούλον τόν Κωνσταντινον βγαίνει
κατ' έτος τον Δεκέμβριον άπό πολλούς γραμμένα.